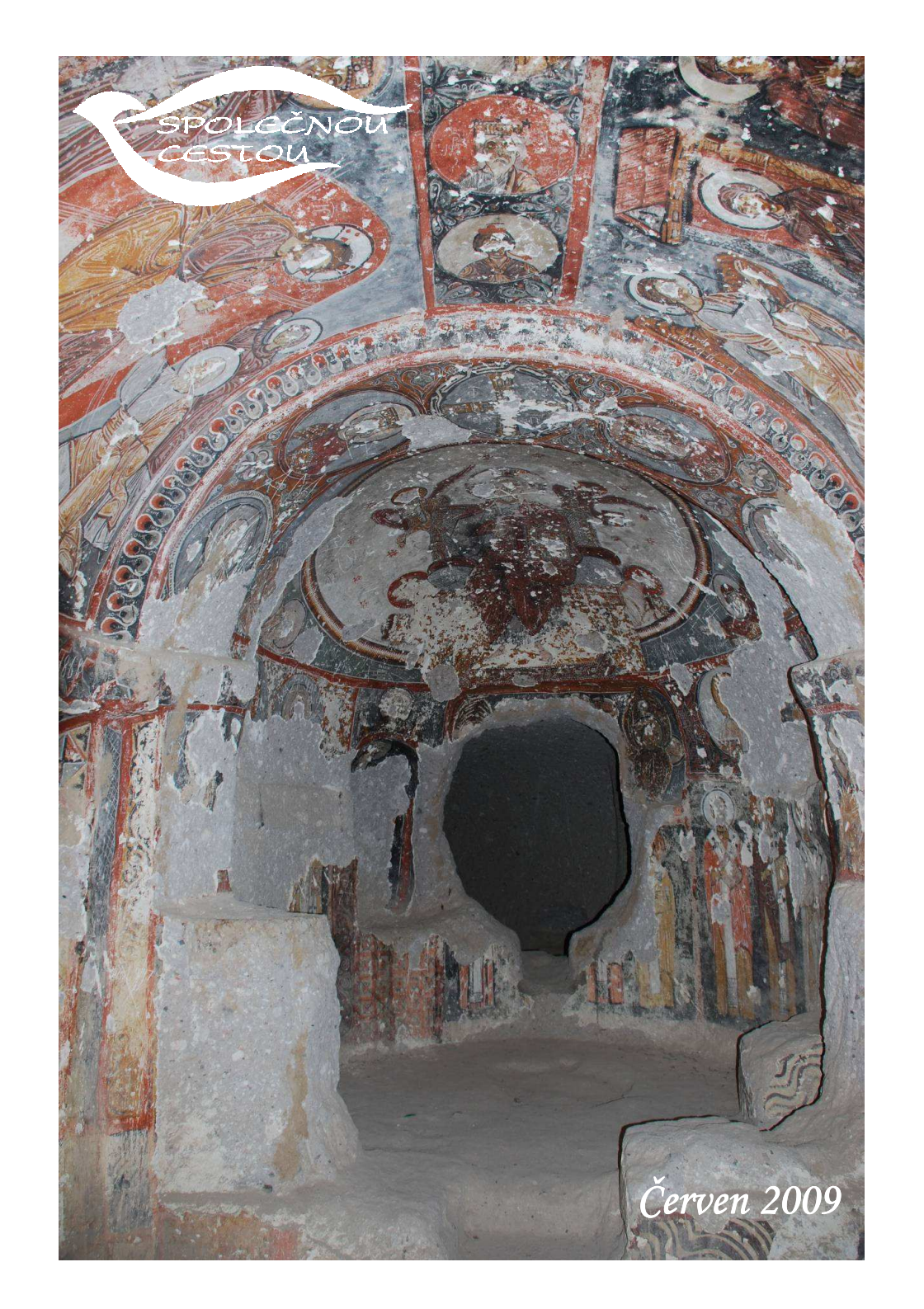

SPOLÉČNOU
CESTOU

Červen 2009

Úvodní slovo.....	2
Rok svatého Pavla	3
Z farní kroniky	
Rok 1941 (přepis farní kroniky).....	7
Vzpomínáme na rodáky	8
Příspěvky ze života farnosti	
Žehnání zvonů a žehnání kříže.....	11
Děkanátní setkání	14
Zprávy z Misijního klubka.....	14
Pout' na Svatou Horu.....	16
Ministranti na Vranově.....	17
Dobrodružství s apoštolem Pavlem.....	18
Na provoze s MUDr. Maxem Kašparů.....	19
Noc kostelů.....	20
Memoriál prof. Benáčka.....	21
Poutní zájezd.....	22
Ze života farnosti	
Z farního kalendáře	22
Svátosti a svátostiny.....	23

„Výraz díky lásce Boží“

V zahradách postupně dozrávají ovocné plody, v polích se zlatí lány obilí a řečeno slovy starozákonního Kazatele: *3¹Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:*²*Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;*³*je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;*⁴*je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;*⁵*je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;*⁶*je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;*⁷*je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit;*⁸*je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.*

I každá myšlenka má svůj čas a musí postupně uzrát ve skutek, neboť jen tak může dojít uskutečnění. Poslední dobou ve mně zraje myšlenka - a přestože ještě zdaleka nemá přesných obrysů, velmi rád bych se s vámi o ni rozdělil - abyste na ní mohli mít podíl. Spousta věcí upoutá denně náš pohled, možná je jenom očima mineme, nebo se u nich i zastavíme. Jednou z věcí, kde nejen oči rády spočinou, jsou různé stavby Božích muk, kaplí a křížků. Některé ukazují na nesmírné hoře bolesti, neboť odkazují na tragickou událost, jiné stojí jako výraz vděku a poděkování Bohu za vyslyšenou prosbu, jiné na paměť lidské lásky k Bohu. Každá z nich je však výkřikem lidského srdce. Možná postupně dozrává čas, aby zazněl další výkřik lásky a poděkování Pánu Bohu.

Je čas bořit i čas budovat... Postupně dozrává čas, abychom budovali, zde nemám na mysli opravy ve farnosti. Ale vybudování Boží muky jako výrazu naší lásky a poděkování.

Nebylo by to hned, ale v horizontu několika příštích let, až postupně vykrystalizuje místo, čas i zasvěcení. Zatím bychom udělali první krok, kterým by bylo požehnání základního kamene pro Boží muku papežem Benediktem XVI.

Poslední dobou z výšky nejen žehnám, ale snažím se přemýšlet i o vhodném místě, stejně i vy nechte v modlitbě zrát volbu místa i zasvěcení. *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.*

O. Pavel

PS: Své postřehy a návrhy můžete zasílat na adresu: olesnice&katolik.cz

Pavly a Pavlové o svatém Pavlu

Tento měsíc končí „ROK SVATÉHO PAVLA“. Pavel, resp. Pavla je jméno poměrně rozšířené a i v naší farnosti jich několik máme. Zajímalo nás, jak oni vnímají svého patrona a položili jsme jim následující otázky:

1. *Čím vás inspiruje osobnost sv. Pavla (pokud vám není lhostejný)?*
2. *Co vás na sv. Pavlovi štve (pokud něco)?*
3. *Je vám nějaký jeho výrok zvlášť drahý?*

Odpovědi těch, kteří nám odpověděli vám předkládáme a jim za ně děkujeme.

Pavla Pešová

1. Inspiruje mě tím, že bez výhrad otevřel brány Církve všem národům a kulturám.
2. Zajímám se o jeho kladné stránky, ničím mě neštve
3. Jedna jeho myšlenka se mi vryla do paměti: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.

Pavel Adamec

1. - svou pracovitostí a houževnatostí, tolik strastiplných ale i plodných cest snad nevykonal žádný jiný šířitel křesťanství v tehdejší době. Co dělal, dělal naplno.
- svou ochotou přiznat svůj omyl a začít, opět naplno znovu, v tom správném směru
- svou láskou k Bohu a člověku

2. Na sv. Pavlovi mě nic neštve

3. Oblíbené výroky

„A kdybych rozdal všechno co mám a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje“ (1 Kor.13,3)

„Láska je shovívavá, je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží.“

„Pokládejte za věc své cti, že budete žít pokojně, plnit svoje povinnosti a žít se prací svých rukou.“

A protože nám více Pavlů z farnosti neodpovědělo, přidáváme ještě odpovědi na otázky z podobné ankety, které se účastnil náš pan farář a otec biskup:

O SVATÉM PAVLU

... s Pavlem Lazárkem z farnosti Olešnice na Moravě

Co vás nejvíce oslovuje na osobnosti apoštola Pavla?

Neopakuje jen Ježíšova kázání o tom, že přišlo Boží království; obsahem jeho zvěstování je Ježíš Kristus sám. Kristova smrt na kříži a jeho vzkříšení se stávají rubem a lícem jedné mince. Oznamuje, co Bůh v Ježíši Kristu učinil pro spásu světa.

Která jeho myšlenka je vašemu srdci obzvlášť blízká?

Nechat se vést Duchem Božím: Evangelista Lukáš třikrát popisuje, jak se apoštol Pavel nechává vést Duchem Svatým při druhé misijní cestě. Nejprve jim Duch Svatý zabráňuje putovat na jihozápad do oblasti řeckých měst, potom jim zabráňuje na sever do Bitýnie, kde byla známá města na Bosporu a dále také na východ k Černému moři. Místo po pevných silnicích, které vedly na západ nebo na sever, táhnou - vedeni Duchem Svatým - napříč nitrem Malé Asie až do dnešní Evropy.

Kdyby bylo možné přenést se v čase, u které události z Pavlova života byste chtěl být a proč?

U události obrácení, kdy se najednou Ježíš stává pro Pavla Bohem! Kdy opadá vnitřní slepota následování vlastních náboženských představ a Ananiáš mu otevírá oči k následování vzkříšeného Ježíše.

V čem myslíte, že může být svatý Pavel inspirativní?

Z listů i Skutků víme, že apoštol misijně nepůsobil ani v Judeji ani v Ilýrii, a přesto v listě Římanům stojí: „Naplnil jsem Kristovým evangeliem celý okruh od Jeruzaléma až po Ilýrii“. Každá nově vzniklá křesťanská obec už reprezentuje celou oblast: Filipy znamenají Makedonii, Korint Achaiu, Efez provincii Asii. Pavel tedy v listu Římanům (*Řím 15,19*) nepřehání, neboť evangelium - jakmile bylo jednou zvěstováno - samo si najde cestu z jednotlivých měst do okolí.

... s otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem***Co vás nejvíce oslovuje na osobnosti apoštola Pavla?***

Oslovuje mne řada věcí, ale zmíním tuto: svatý Pavel nikdy nevyjadřuje obavy z toho, že je křesťanů málo, nebo z toho, že nezastávají významná místa ve společnosti. Jeho obavy se týkají zcela jiné věci, a to, jestli opravdu touží po Kristu. Jemu samému právě tato skutečnost umožňuje prožívat hlubokou vnitřní radost i uprostřed všemožných zkoušek.

Která jeho myšlenka je vašemu srdci obzvlášť blízká?

To se samozřejmě mění podle životních okolností. V nejrůznějších situacích se mi vybavují citáty z Písma a prvotně si ani neuvědomuji, ze které části pocházejí. Často to však z dopisů svatého Pavla bývá myšlenka: „Jako pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu“ (*1 Kor 15,22*). A také: „Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (*Řím 8,28*). Vždy se mě také dotknou Pavlem zapsané starokřesťanské hymny.

Kdyby bylo možné přenést se v čase, u které události z Pavlova života byste chtěl být a proč?

Určitě u jeho obrácení. Mít možnost zpovzdálí sledovat vše, co prožíval a o čem přemýšlel po setkání s Ježíšem. A současně bych rád z určitého odstupu chtěl vidět myšlenkové pochody a reakce křesťanů, kvůli kterým do Damašku jel.

V čem myslíte, že může být svatý Pavel inspirativní pro naši současnost?

Snažil jsem se to naznačit v pastýřském listu k zahájení Roku svatého Pavla. Stále přemýšlím o Pavlově bytostně úzkém spojení s Ježíšem Kristem, které mu umožňuje žít plným a činorodým životem pro druhé i ve společnosti, která má jiné bohy. A to je dnes hodně aktuální.

Turecko

Jako se dítě školou povinné skoro po celý *školní* rok těší na prázdniny, dospělí na dovolenou, tak se kněz těší na duchovní obnovu. Putování po stopách víry je obnovou v pravém slova smyslu, ať již jde o pouť, pěší putování nebo samotný návrat ke kořenům víry.

V roce apoštola národů vytyčil směřování našich kroků sám Svatý otec Benedikt XVI. Dodal nám odvalu k myšlence znovu se vrátit na posvátná místa spojená s prvními maloasijskými církvemi.

Poprvé jsme navštívili Turecko jako seminaristi. S krosnou na zádech, za pomoci vlaku, dolmušů a stopování jsme společně s P. Pavlem Svobodou, *nynějším farářem z Fryšavy* a s mým bratrem Ondřejem procestovali křížem krážem místa spojená s prvotní maloasijskou církví. Od té doby v nás zrála touha návratu. Některé země stačí navštívit jednou v životě, ale jsou i místa, kam je možné se neustále vracet. Mezi těchto pár míst patří bezesporu Turecko. Můžeme sledovat stopy apoštola národů, města apokalypsy, místa konání prvních ekumenických koncilů, případně velkého rozvoje mnišství v Kapadocii, či památky arménských křesťanů rozesté po východním Turecku.

Vlastní náš příběh začíná v Olešnici, odtud jsme 3. května v odpoledních hodinách vyjeli přes Slovensko, Maďarsko, Srbsko a Bulharsko do Turecka. Sestavu tvořil P. Matúš Kocián, *farář z Českého Brodu*, bratr Ondřej a já. Cestování bylo pohodlné do té míry, do jaké se dá mluvit o pohodlí při cestování autem.

První zastávkou našeho putování byla Kapadocie. Sopečný tuf zde přetvořily vítr, déšť a slunce v kužely; kužely přeměnil člověk v kostely kláštery a

města. V této úchvatné krajině jsme strávili několik prvních dní. Obdivovali jsme dílo, kde člověk v souladu s přírodou vytvořil úžasné scénérie. Vzpomněl jsem si přitom na pověst o *Jeskyni Sedmispáčů* poblíž Efezu. Příběh o tom, jak sedm křesťanských mladíků bylo za pronásledování v prvních staletích uvězněno a pro svou víru zaživa zazděno v jedné z jeskyní poblíž Efezu. Když po staletích odkrývali jeskynní vchod, oněch sedm mladíků se probudilo, vyšlo ven a všude viděli vítězství kříže v podobě mohutných staveb kostelů.

Podobně jsme se probudili jednoho rána i my ve světě kaplí, kostelů a klášterů. V Kapadocii, místě věhlasných církevních otců - Basila Velikého (otec východního mnišství), jeho bratra Řehoře Nysského a Řehoře Naziánského (otcové církve a bojovníci proti ariánství ve 4. st. n. l.).

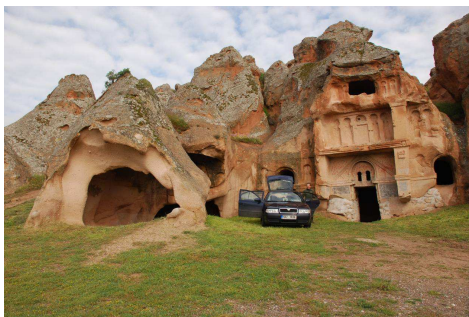
Dále jsme putovali ze středu Turecka, který tvoří Anatolská plošina (800-1200 m. n. m.) pohorím Taurus k rodišti apoštola národů sv. Pavla. Tarsus čítal v době narození Šavla půl milionu obyvatel, nyní je z něj 250.000 město. Viděli jsme zde rodný dům a studnu apoštola Pavla, staré město, vodopády a dva z kostelů, z nichž jeden je přeměněn na mešitu.

Z Tarsu jsme se pohybovali při pobřeží Středozemního moře na západ. Navštívili jsme stará řecká města a další pamětihodnosti, pak uhnuli až do vnitrozemí do Pamakkale a k západnímu pobřeží do Efesu.

Efes byl významnou zastávkou i v životě apoštola Pavla. Pobyl zde dva roky a napsal mnoho listů. Efes, město z mramoru, bylo nositelem výnosného kultu anatolské bohyně Artemis, jejíž chrám se stal jedním ze sedmi divů světa. Skutky kap. 19 popisují „... jak shromáždění vzplálo velkým hněvem a začalo křičet: „Velká je Artemis Efesánů!“ Vzrušení se pak rozšířilo na celé město a všechno se hromadně hnalo do divadla...“. Jsou zde vidět i zbytky prvního kostela zasvěceného Panně Marii. Zde v r. 431 zasedal Třetí ekumenický koncil, který přijal pro Pannu Marii titul *Theotokos* tedy Bohorodička. Maryemana - asi pět kilometrů za Efesem je určeným místem zesnutí Panny Marii podle německé vizionářky Anny Kateřiny Emmerichové. V Efesu se nalézá i hrob Jana Evangelisty, nad nímž císař Justinián postavil v 6. st. n. l. baziliku.

Pak jsme pokračovali na sever přes Smyrnu a Pergamon do Tróji a trajektem přes Dardanely, zde jsme navštívili hroby různých armád bránících i dobývajících toto strategické válečné místo.

Celkem jsme ujeli 7 000 kilometrů, v autě strávili 96 hodin, ušli nespočet

kilometrů, přespávali v kostelích, lesích a na loukách, navštívili bezpočet chrámů a kaplí. Všude jsme zažili velkou pohostinnost a přátelství. Země s bohatou křesťanskou minulostí, ale již bez většího počtu křesťanů. Jakoby všem chrámům chyběl duch, kdy zbyla jen památná stavba, ale to, co kostel oživuje a činní jej krásným, vyprchalo. Může to být výzva pro nás

být autentickými křesťany, abychom nezanechali pouze prázdné chrámy, ale dokázali předat Ducha, který dává život.

Děkuji touto cestou za všechny vaše modlitby a starosti a za vyprošené požehnání naší cesty.

O. Pavel

Rok 1941- přepis farní kroniky

Jednání o excindaci pozemků u Rovečného

Dodatkem k r. 1940 se ještě zaznamenává:

V létě r 1940 podal Leopold Běhal farář v Rovečném, žádost biskupské konsistoři, aby pozemky, ležící v katastru obce Rovečné a připsané faře v Olešnici, byly od této fary excindovány. O žádosti byl předem uvědoměn farář v Olešnici. Ten také žádost doporučil a projevil ochotu pozemky předati faře v Rovečném. Biskupská konsistoř však rozhodla pro status quo.

Rok 1941 začal krutou zimou a takovým množstvím sněhu, že není pamětníků takových závějů. Zima trvala dlouho. Na pole nebylo možno vyjeti dříve než kolem 20. dubna. Brambory se sázely ještě v druhé polovici května. Ještě 9. dubna nemohl jet autobus pro sněhové závěje. Celý rok byl celkem chladný, v létě často přšelo. Žně začaly pozdě a velmi pozdě skončily. Mnoho polních prací zůstalo nedokončeno. Koncem října uhodily také mrazy a už nerozmrzlo. Dosti brambor a řepy zůstalo na poli. Velmi mnozí zemědělci nemohli přeorat brambořiště, a tak mnoho brambor bylo zůstaveno na pospas mrazům. Míšeniny a jeteliny také nebylo možno dostat domů jako jiná léta. Kopy míšeniny byly na polích někde i přes vánoce. Úroda byla prostřední, hodně zklamalo zvláště žito. Úroda řepy a brambor byla slabší, také zeleniny bylo méně. Mnoho ovocných stromů zase letos uschlo, mnohé zahrady zůstaly prázdné. Také farská zahrada byla zle postižena.

Úprava kostela

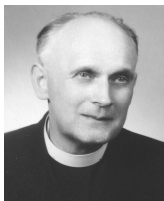
Jakmile na jaře dovolilo počasí, bylo započato s pracemi u kostela. Úprava byla téměř dokončena. Ministerstvo veřejných prací, když byla vykonána kolaudace opěrné zdi, vyplatilo letos konkurenčnímu výboru subvenci 72 000 K. Okresní výbor také letos daroval potřebný materiál z okresního kamenolomu Lamberský. Rok 1940 a 1941 jsme odebrali z lomu Lamberský 339 m³ materiálu, byl v tom krásný kámen na kvádrové zdivo, dále drť a písek. Dar okresního výboru byl opravdu značný. Nebudíž to považováno za sebechválu, jestliže poznamenám, že o darování tohoto materiálu se přičiňoval farář olešnický ve funkci člena okresního výboru boskovického. Také letos bylo třeba mnoho formanek a všechny byly vykonány zdarma. Obec Olešnice v r. 1940 dala na úpravu 20 000 K, v roce 1941 dalších 20 000 K a kromě toho hradila na zřízení chodníku pod opěrnou zdí částku 14 976,70 K. Ve smyslu dohody z r. 1940 usneslo se letos obecní zastupitelstvo, že upravený pozemek má být připsán kostelu. Usnesení nemohlo být v roce 1941 provedeno, poněvadž jde o veřejný statek a okresní úřad klade rozmanité požadavky ve snaze zabránit v budoucnosti možným sporům.

pokračování příště

Vzpomínáme na rodáky

V letošním roce uplyne 70 let od vysvěcení na kněze P. Františka Fučíka z Crhova, který se zde narodil 6. 10. 1913. Kromě Františka vychovali Fučíkovi ještě dvě děvčata a jednoho chlapce.

Po studiích na gymnáziu a teologii byl v roce 1939 vysvěcen na kněze brněnským biskupem Dr. Josefem Kupkou. Jeho první kaplanské místo byly Horní Dubňany, následoval Moravský Krumlov, Boskovice a Šlapanice. Od 15. 3. 1951 působil v Rajhradě. S velkou bolestí nesl devastaci rajhradského kláštera. Zemřel

5. 10. 1996. Místem jeho posledního odpočinku na tomto světě je hřbitov v Rajhradě.

Na jeho kněžskou službu máme v našem kostele památku - jeho kalich, který užívá nyní otec Pavel při nejsvětější oběti.

Další jubileum se týká dvou kněží - P. Václava Peši a Metoděje Slavíčka.

P. Metoděj se narodil 10. 2. 1923 v Olešnici rodičům Metoději a Kristýně Slavíčkovým. Měl tři bratry a tři sestry. Tatínek byl krejčí, maminka se starala o domácnost a malé hospodářství. Po skončení základní školy studoval na biskupském gymnáziu a po té teologii v Brně. Na kněze byl vysvěcen Dr. Karlem Skoupým 5. července 1949. Jako kaplan působil v Prosiměřicích. Odtud byl odveden na základní vojenskou službu k PTP (Pomocné technické prapory). Až po smrti prezidenta Klementa Gottwalda byly PTP zrušeny a otec Metoděj mohl nastoupit jako kněz do Rudy u Velkého Meziříčí. Následovala Fryšava pod Žakovou horou, Jemnice a 33 roků u sv. Mikuláše v Tvarožné a Blažovicích. Svou pouť ukončil 17. 9. 2003. Je pochován mezi svými farníky v Tvarožné.

P. Václav se narodil 14. 8. 1923 v Olešnici. Jeho rodiče byli Marie a Josef Pešovi. Měl bratry Josefa, Hynka (někdejšího olešnického kostelníka) a Bohumíra a sestru Marii. Již jako malý chlapec si hrával s kamarády „na kostel“ Stejně jako O. Metoděj studoval na biskupském gymnáziu a teologii v Brně. Vysvěcen byl ve stejný den - na svátek sv. Cyrila a Metoděje brněnským biskupem Dr. Karlem Skoupým. Celá farnost pak přivítala oba kněze na kraji Olešnice u Habancových. Následující den vyšli oba z rodných domů, doprovázeni nejbližšími, do farního kostela. Šli v průvodu uprostřed věnce z květin, který nesly družičky. Byla to velká sláva, protože se málokdy stane, aby sloužili svou první mši svatou v jedné farnosti ve stejný den dva novokněží. P. Václav působil pak v Horních Věstonicích, Mikulově, Bulharech, Přisnoticích, Vranově nad Dyjí, Zbýšově a nakonec v Kuřimi a Čebíně. Zemřel v nemocnici v Tišnově 23. května 1993, pohřben je v kněžském hrobě v Kuřimi.

J.P. + J.B.

„Aleluja, chvalte Pána“

V sobotu 23. května 2009 jsme se rozloučili v trpínském kostelíku sv. Václava s tamním rodákem P. ThDr. Františkem Štaudem. Protože měl vztah i k naší farnosti a někteří z farníků, hlavně ti mladší, o něm přesto nikdy neslyšeli, dovozte mi malé ohlédnutí za jeho životem.

P. František Štaud se narodil 23. prosince 1921 jako druhý ze čtyř synů manželů Františka a Františky Štaudových v Trpíně. Tam také prožil svoje dětství. Měšťanskou školu vychodil v Olešnici, kde ho náboženství vyučoval P. Benáček, který měl velký vliv na jeho cestu ke kněžství. Maturitní zkoušku složil na biskupském gymnáziu v Brně. V Brně také začal studovat teologii. Po válce byl mezi bohoslovci vybrán ke studiu v římském Nepomucenu.

Primiční mši svatou sloužil 5. března 1950, u oltáře sv. Václava v bazilice svatého Petra ve Vatikánu. Samozřejmě bez účasti členů své rodiny, kteří nesměli vycestovat do zahraničí. Po vysvěcení na kněze sloužil devět let ve farnostech na severu Itálie. Protože se nemohl vrátit do stále nesvobodného Československa, kde byla jeho rodina pronásledovaná tehdejším režimem, rozhodl se pro posláním misionáře v Peru.

Tam působil od roku 1959 ve farnostech Piscobamba a později Sihuas. Často říkal, že jeho druhá farnost byla velká jako celá brněnská diecéze. Aby alespoň jedenkrát za rok mohl navštívit každou svěřenou vesnici, musel většinu času strávit v sedle svého věrného koně Araba, který byl jeho jediným možným dopravním prostředkem na neschůdných cestách peruánských And. Několikrát se zřítíl i s koněm ze srázu a myslel, že to bude opravdu jeho konec, ale po chvíli se prý oba zase zvedli a pokračovali v cestě. Znal mnoho světových jazyků a vyprávěl, že se při těchto dlouhých cestách učil hebrejsky, aby využil čas a doplnil si vzdělání.

Bylo to náročné, ale neskutečně krásné, říkal otec František. Všude ho netrpělivě očekávali a radostně vítali, když jim přinášel Boží slovo a Pána Ježíše v eucharistii.

V roce 1970 zažil otec František v Peru velké zemětřesení, při kterém zemřelo 75 tisíc lidí a 50 tisíc jich bylo zraněno. Během několika vteřin byla zničena města a vesnice v okolí hory Huascarán. Státisíce rodin přišlo o střechu nad hlavou. V jeho farnosti, která byla na okraji postižené oblasti, bylo mnoho zraněných, materiálních škod, zřítíl se i farní kostel, ale ztráty na životech nebyly žádné. Tato událost otřásla svědomím lidí nejen v Peru, ale na celém světě. Díky televizi se mohli všichni dovědět o hrozném utrpení a chudobě lidí v této zemi, která zde běžně panovala. Lidé bydleli v chýších uplácáných z hlíny v jedné místnosti, která sloužila zároveň jako kuchyně, ložnice i stáj pro zvířata. Střecha ze slámy, podlaha hliněná, všude plno špíny. Jídlo ubohé. Největší pochoutkou, která se podávala jen při větších slavnostech nebo vzácným hostům, byla vařená

morčata, která zde volně pobíhala všude kolem. Když se lidé ve světě dověděli o této bídě a utrpení, otevřeli svá srdce i dlaně. Evropané prý byli nejštědřejší. V Peru panovala a dosud panuje ohromná bída, negramotnost, žádné sociální zabezpečení a Otec František žil stejně jako tamní lidé. Neměl žádný plat, odkázaný na to, co mu chudí farníci dali. Často se s ním rozdělili o poslední trochu kukuřičné kaše.

Aby se poměry mohly trochu zlepšit, bylo potřeba sehnat finanční prostředky. Naštěstí měl otec František mnoho přátel v Německu, Itálii, Rakousku, Švýcarsku, které prosil úpěnlivě o pomoc a oni ho vyslyšeli. Několikrát uspořádali sbírky na tyto účely a tak otec František mohl znovu postavit kostel, který má stejné průčelí, jako kostel sv. Václava v jeho rodném Trpíně. Přestavěl malou faru na velký farní dům, který sloužil bezdomovcům, všem potřebným a celé farnosti. Postavil řádom dům pro sestry z Kongregace Panny Marie Bolestné, které pozval z Mexika, aby mohly vyučovat na nové střední škole v Sihuas, kterou také vybudoval. U školy byla zřízena vývařovna pro chudé, hladové děti, které do školy z daleka docházely.

Postavil též farní divadlo. Založil také miniseminář, kde připravil desítky mladých chlapců na studium bohosloví, aby měl následovníky, až jednou odejde. Při zmíněném budování zajistil práci a obživu těm nejchudším.

Po třicetiletém působení na misiích a téměř po 45 letech života v cizině se na jaře roku 1990 vrátil těžce nemocný do konečně svobodné vlasti. Byl přesvědčen, že jeho pozemská pout' se chýlí ke konci. Pán však s ním měl jiný plán.

Školské sestry de Notre Dame v Koclířově u Svitav neměly stálého kněze a tak jejich modlitby byly vyslyšeny a otec František byl královéhradeckým biskupem Karlem Otčenáškem pověřen duchovní správou tohoto kláštera a koclířovské farnosti.

Po několika letech odešly sestry i s otcem Františkem do navraceného kláštera v jihočeské Kardašově Řečici. Nejdříve otec sloužil sestrám a potom až do konce života sloužily sestry jemu. A že o něho dobře pečovaly je jisté. Vždyť navzdory vážným nemocem mohl sloužit Pánu ve svobodné vlasti ještě 19 roků.

Záslužná práce otce Františka na misiích, byla v roce 1991 u příležitosti jeho osmdesátých narozenin náležitě oceněna. Na den sv. Františka Xaverského - patrona misionářů, převzal z rukou peruánského velvyslance státní vyznamenání „Za zásluhy a vynikající službu“, které mu na žádost tisíců bývalých farníků udělil peruánský prezident. Slavnosti byl přítomen tehdejší papežský nuncius Giovanni Coppa a také jedna rodina, zastupující bývalé indiánské farníky. Přijeli pozdravit milovaného padresitu Franciska, vyřídili mu četné pozdravy od ostatních a oznámit mu, že jeho příjmením je pojmenováno mnoho ulic, náměstí a škol v peruánské provincii Ancash.

Otec František měl z ocenění radost, ale říkal, že vše dělal jen s pomocí Boží. Do konce života se modlil za misie a stále vyzýval všechny lidi dobré vůle, aby byli štědrými dárci na misijní dílo.

18. května 2009 se jeho životní pout' uzavřela. Těsně před jeho odchodem do věčného života, se ho ošetřující sestra ptala, zda si nepřeje, aby mu něco donesla, jestli nemá ještě na něco chuť. Otec František jí odpověděl: „Já mám chuť už jenom na Boží království“. Jeho poslední slova pak byla „Aleluja, chvalte Pána“.

Při rozloučení s P. ThDr. Františkem Štaudem v trpínském kostele zaznělo mnoho díky za jeho plodný život plný obětí a lásky. Od kněží pověřených biskupem brněnské diecéze, za kterou studoval teologii, českobudějovické diecéze, na jejímž území trávil poslední léta svého života a královéhradecké diecéze, kde nějaký čas působil v Koclířově. Tam byl také čten soustrastný a zároveň děkovný dopis z peruánského velvyslanectví, kde byly opět vyzdvíženy otcovy zásluhy misijního působení.

I my děkujeme Pánu za takového kněze a přejme si, aby největší ze všech našich chutí byla ta na **Boží království**.

J. Kolářová

Žehnání zvonů a žehnání kříže

Každoročně v neděli kolem svátku sv. Marka se v naší farnosti koná žehnání polím. Letošní žehnání vyšlo na neděli 26. dubna a procesí se vydalo směrem na Křtěnov. Tento směr byl vybrán záměrně, protože v sousední farnosti Louka bylo naplánováno žehnání zvonů pro novou zvoničku a žehnání nového kříže. V dnešní době už není tak časté, že by někdo někde nechal postavit kříž a tak jsme si tuto událost nechtěli nechat ujít, zvláště když jsme byli pozvaní.

Procesí do polí vedl náš jáhen Ladislav a protože se sešlo hodně lidí, závěr žehnání proběhl z bezpečnostních důvodů opravdu uprostřed polí a ne na silnici u křtěnovského křížku, jak bylo původně plánováno. Ten, kdo si netroufl jít pěšky do Louky, mohl se od Křtěnova vrátit. K procesí se potom přidali studenti z brněnské Fakulty architektury v čele se svým děkanem Doc. J. Chybíkem, kteří přijeli do Olešnice autobusem a pokračovali do Louky pěšky. Procesí vítal kapela Dr. Chalupníka.

Kříž byl postaven z iniciativy rodiny Bočkových. Paní Bočková měla dlouholetý sen, aby na konci jejich pole pod Hradiskem stál jednou kříž. Toto přání jí pomohl uskutečnit syn Leoš.

Dřív než na prostranství u kulturního domu prosetínský pan farář ThDr. Josef Rychtecký za asistence jáhna Ladislava Kince zvony požehnal, zahájil tuto slavnost Doc. J. Chybík. Doslovné znění jeho promluvy vám nyní předkládám:

Vážení pánové, milí přátelé z Louky a okolních farností, vážení hosté, milí studenti,

zažít slavnost žehnání kříže a žehnání nově odlitého zvonu je vyjímečnou událostí. Patří k radostným okamžikům, které se zakořeňují hluboko do naší paměti. Vždyť kříž a zvon, alespoň v to věřím, zůstanou po těch, kteří se o ně zasloužili, výrazem hlubokého lidství a vztahu k Bohu i pro ty, kteří jednou přijdou po nás. Dík patří zvonařskému mistru Janu Šedovi a Železárnám Štěpánov.

Zvon není pouze kovovým předmětem nebo nástrojem vydávajícím zvuky. Má svolávat farníky k modlitbě a ke mši svaté, kterou svým hlaholem doprovází. Oznamuje důležité mezníky jako jsou křty, svatby nebo úmrtí. Ranním zvoněním ohlašuje nový den, v poledne zve k obědu

a večerním klekání k modlitbě. V dobách válečných však patří k prvním obětem, neboť jeho přetavením se z mírového nástroje stává smrtící zbraň. Dodnes je řada našich věží tristně opuštěných a stále bez zvonů.

Kříž je jedním z nejstarších a nejznámějších symbolů, který je vlastní křesťanům. Jednoduchým pravoúhlým protnutím dvou úseček jsme schopni vyjádřit mnohé z mystéria tohoto světa. V horizontále můžeme spatřit podobenství našeho života. Je přirozeně daleko kratší nežli vertikála. Ta upozorňuje na duchovní vývoj, transcendentálně, tedy přesačně vedoucí k našemu Pánu. Kříž je tedy možné chápat, jako archetypální symbol dvou směrů. První navozuje křivolaké putování, které v pozemském životě sdílíme s ostatními lidmi. Druhý má význam duchovní cesty, vedoucí k Bohu.

Odhalení jednoho tajemství vidíme na jedinečném příkladu Ježíše Krista. Právě u kříže si uvědomujeme, že je výrazem a symbolem Kristova překonání smrti. Jako samotnou podstatu naší víry jsme si je nedávno ve Svatém týdnu, zvláště pak ve velikonočním triduu připomenuli. A právě proto je pro nás kříž nikoliv znakem mučednictví, nýbrž výrazem spásy a vítězství.

Kříž je po celá staletí výzvou pro umělce. Není proto zvláštností, že se stal výtvarným námětem také Leoši Bočkovi, jeho autorovi a vašemu krajanovi, Bohem nadanému výtvarníkovi a skvělému řemeslníkovi, člověku, který svou profesní dráhu spojil s brněnskou Fakultou architektury. Vedle všedních pracovních povinností má na naší škole ještě řadu úkolů. Například jako vážený pedel odvedl v nejslavnostnějším akademickém obřadu, kterým je promoce, již celé generace absolventů.

Jako dlouhý film si vybavuji výstavy obrazů, grafik, šperků a soch, které společně se svoji Hanou uspořádali v řadě výstavních síní. Dobrou řemeslnou práci před krátkým časem odvedl i v nesmírné dálavě západního pobřeží Spojených států amerických.

Loucký kříž v sobě skrývá zvláštní vnitřní smysl. V pojetí výtvarného názoru odhaluje také hlubokou synovskou lásku, kterou jeho autor chová ke své mamince. Je vyjádřen v nápisu napsaném její rukou, který zní: „Já jsem cesta, pravda i život. Kdo ve mně věří, kdyby zemřel, žít bude na věky. Amen.“

Milá paní Bočková, milý Leoši, velmi Vám za Vaši zprávu děkujeme a jsme nesmírně šťastní, že v tento nádherný den při žehnání zvonu a žehnání kříže můžeme být s Vámi.

Následovalo vystoupení kunštátské scholy a potom se všichni odebrali na Hradisko ke kříži, který byl požehnán.

Slavnost byla velice pěkně připravena. Počasí, až na velký vítr, bylo také pěkné a slunečné. Pro všechny účastníky, kterých bylo asi 450, bylo na závěr připraveno bohaté občerstvení, na které částečně přispěla i Obec Louka a které se podávalo v prostorách místního kulturního domu. Na přípravě i na konání slavnosti se podíleli snad všichni občané z Louky a pomáhali i prosetínští farníci. Všem patří veliký dík.

Až někdy pojedete od Rozseče směrem k Louce, obraťte své oči k Hradisku, kde těsně pod lesem uvidíte tento kříž a nebo ještě lépe – odbočte před hřištěm doprava a po pěkné cestě dojedete až k němu. Tam se chvilku zastavte a v tichu přírody, při pohledu na kříž a na překrásnou krajinu kolem, poproste Pána, aby takovýchto míst k modlitbě a rozjímání vznikalo víc, tak jak tomu bylo v dřívějších dobách.

J. Kolářová

Děkanátní setkání v Lysicích

V rámci roku sv. Pavla se uskutečnilo v sobotu 18. dubna 2009 setkání celého boskovického děkanátu v Lysicích, kde je kostel zasvěcen sv. Petru a Pavlovi. Přijeli sem věřící z okolí, kněží i náš pan děkan M. Šudoma. Prožili jsme zde společnou bohoslužbu a vzájemné setkání. Shlédlí jsme zajímavé prezentace ze života a díla sv. apoštola Pavla a každý se určitě mohl dovědět něco nového. Mne oslovilo, že byl opravdu horlivý křesťan, kéž bychom se mu v tom aspoň trochu chtěli podobat.

Mám dojem, že mnoho našich farníků ani nevědělo, že nějaká taková významná pout' bude, protože naše farnost tam měla velmi malou účast. Škoda.

J.K.

ZPRÁVY Z MISIJNÍHO KLUBKA

Duben

První akcí tohoto měsíce bylo „Horské klubání 2009“. Na tuto úžasnou akci jsme se těšili už od minulého ročníku. Není divu, vždyť se při ní na Erlebachově boudě ve Špindlerově Mlýně setkají misijní klubka z celé ČR. Tentokrát se nás sešlo téměř dvě stovky.

Letos jsme vyrazily v počtu 16 holek a 3 vedoucí. Ráno nás rodiče přivezli do Letovic a odtud jsme jely až do Jičína. Cesta byla dlouhá, ale rozhodně ne nudná. Některé z nás si povídaly a hrály různé slovní hry a další pozorovaly krajinu, kterou jsme projížděly a pečlivě si zaznamenávaly kdejakého zajíce, srnku či kupu hnoje.

V Hradci Králové přistoupilo do autobusu klubko ze Žamberka a tak nás jel dosti zaplněný autobus. Kolem poledne jsme přijely do Jičína, kde už čekal autobus do Špindlu. Jak jinak než úplně nacpaný. Naše klubko je však velice skladné a tak jsme mohly z vesela frčet směrem k cíli naší cesty. Ve Špindlerově Mlýně jsme ještě jednou přesedly na autobus místní dopravy, který nás dovezl až k Erlebachově boudě. Samozřejmě jsme dorazily jako první.

Poté co jsme se zapsaly a odevzdaly věci, které jsme si připravily do Velké misijní soutěže jsme byly ubytované v Josefově boudě. „U Pepy“ bylo velice hezky. Rozdělily jsme se do čtyř pokojů, zabýdly se a vyrazily na průzkum terénu.

Hned jak jsme vyšly ven, všiml si nás kameraman celého setkání a jelikož jsme zde byly zatím samy, tak se nás už nepustil. Nutno dodat, že některé z nás pózovaly před kamerou bez donucení a velice si to užívaly.

Celý tento víkend byl, stejně jako minulý, zaplněný hrami, modlitbou, seznamováním, scénkami, a spoustou dalších věcí, kterých jsme se velice aktivně zúčastnily.

Sobotní večer zpestřily ještě dvě z nás, kterým se udělalo špatně a proto zůstaly se dvěma vedoucími na pokoji, kde si utvořily vlastní „program“. My ostatní jsme se vydaly na program s ostatními klubky.

To, že se holkám udělalo špatně, mělo jednu velkou výhodu - přijelo pro ně auto a my jsem se tudíž „zbavily“ většiny svých zavazadel. V neděli na nádraží ve Špindlu jsme čekaly půl hodiny na autobus. Čekání jsme si krátily hovořením do sluchátek telefonní budky.

Domů jsme opět jely přeplněným autobusem. V Letovicích už na nás čekali rodiče a zavazadla. Rozloučily jsme se a pak už jsme jen hrnuly na rodiče spousty historek a zážitků.

Toto setkání se opět vydařilo. Dozvěděli jsme se něco nového, získali nové kamarád(k)y a vůbec jsme si to úplně užily a příště jedeme zase!

Pondělí 27. dubna jsme si uspořádaly oslavu třetích narozenin našeho klubka. Sešly jsme se v kaťáku a připravily stoly, židle, tyčinky, brambůrky ... nakonec jsme položily na stůl krásný, a jak jsme později zjistily i velice chutný, dort od paní Knotkové. Sedly jsme si do kroužku a čekaly na hosty. Když paní Adamcová, paní Čadková, Petra Kotásková a Maruška Adamcová přišly, patričně jsme je uvítaly a začaly slavit. A jelikož jsme misijní klubko, tak jsme naši oslavu zahájily modlitbou. Poté jsme si každá vzala balónek, nafoukly jsme ho a připevnilly jsme k němu svoje jméno. Potom jsme je vyhodily a každý si chytl jiný. Toho člověka, jehož jméno bylo na balónku jsme obdarovaly předem připraveným dárkem a slíbily, že se za něj budeme celý týden modlit.

No a pak jsme rozkrájely dort, všechno snědly, zahrály jsme si hry a šly jsme domů. Oslava se moc povedla.

Chtěly bychom poděkovat vám všem, kteří se s námi jakýmkoliv způsobem zapojujete do pomoci misíím. Bez vás by to prostě nešlo.

Květen

Měsíc Panny Marie, královny misíí. S radostí jsme přijaly nabídku o. Pavla a pana jáhna Kince, abychom se aktivně účastnily májových pobožností.

V tomto měsíci jsme si odřekly chození do tělocvičny a místo toho jsme natrénovaly písničky a básničky, které jsme potom naši nebeské Mamince při májové zpívaly a říkaly. Jednou jsme také jely do Rovečného, kde na májovou přišli jen tři lidi. Měli obrovskou radost, že jsme přijely. A my jsme zase byly šťastny, že jsme jim tu radost způsobily. Aby toho nebylo málo, tak jsme ještě jely 31. května do Švařce, kde se konala poslední májová a my jsme měly tu čest na ní zpívat a říkat básničky.

Sobota 30. května. Pro někoho úplně obyčejný den. Ale pro nás, holky z Misijního klubka, zas tak obyčejný nebyl. Jely jsme totiž na Misijní pouť do České Třebové. Nasedly jsme společně se zástupci jimramovské farnosti do autobusu a daly se na cestu.

Program začínal slavnostní mší svatou, při které se naše klubko rozrostlo o dalších pět členek, které zde byly oficiálně do Misijního klubka přijaty. Po mši následoval malý oběd z vlastních zásob.

Když jsme se dostatečně posilnily, vyrazily jsme do parku, kde měly být hry a další program. Jenže začalo hrozně pršet. Když jsme se schovávaly před deštěm, „narazily“ jsme na Miss České republiky Elišku Bučkovou. Ta se nám ochotně podepsala a vyfotila se s námi. Pršet stále nepřestávalo, a tak se program přesunul pod střechu. Nejdřív se vyhlášovala Velká Misijní soutěž, ve které jsme dokonce vyhrály 1. místo za nejlepší modlitbu. Potom program pokračoval vystoupením šermířů a kdo chtěl, mohl jít ven hrát hry i když stále ještě pršelo. My jsme byli tak promoklí, že jsme radši zůstali v teple, sledovali další vystoupení a „nakupovali“ na Misijním jarmarku.

Plní dojmů z prožitého dne jsme se pomalu rozjeli domů. Na zpáteční cestu už dokonce krásně svítilo sluníčko. No, kdyby raději svítilo předtím a pršelo až když jsme v autobuse. Ale na druhou stranu, jsme přece misionáři a těm nevydařeně počasí rozhodně nezkazí náladu

Červen

Poslední měsíc tohoto školního roku jsme začaly adorací, kterou máme každé první pondělí v měsíci. Do konce měsíce nás ještě čeká návštěva ve farnosti o. Václava Knotka, kde chtějí také založit misijní klubko.

Za celý školní rok jsme se toho spoustu naučily, hodně jsme toho zažily a taky jsme i díky vaší pomoci a modlitbě pomohly lidem v misiích. Mockerát vám děkujeme, že nám pomáháte měnit svět.

Děvčata z misijního klubka

Děkujeme Misijnímu klubku za pěkně připravené Májové pobožnosti v našem kostele.

J.P.

Pout' na Svatou Horu

V měsíci květnu v katolické církvi zvlášť uctíváme Pannu Marii, Královnu máje. Letošní květen jsme zahájili na nejvýznamnějším a snad nejkrásnějším poutním místě Čech, na Svaté Hoře. Vyrazili jsme už 30. dubna odpoledne autobusem z Olešnice směr Svatá Hora u Příbrami. Po docela dlouhé cestě jsme za soumraku konečně uviděli věže poutního místa a než jsme se ubytovali v poutním domě, byla už úplná tma. Probudili jsme se do nádherného májového rána. Zvony z baziliky nás volaly na ranní mši svatou, kterou jsme slavili společně s poutníky ze Slovenska. Náš pohled upoutal stříbrný oltář, který patří k tomu nejceněnějšímu, co na Svaté Hoře je. Po mši svaté jsme si prohlédli s průvodkyní celý areál poutního místa. Začali jsme v ambitech, podívali jsme se do čtyř nárožních osmibokých kaplí, které nesou názvy měst, ze kterých sem chodily procesí. Dále pak čtyři průchozí kaple zasvěcené Panně Marii. Všude po stěnách a klenbách jsme obdivovali malby, většinou zobrazení ze života Panny Marie a českých patronů.

Ze 365 schodů, které spojují Svatou Horu s náměstím v Příbrami, jsme jich absolvovali jen několik a to proto, abychom se dostali do kaple Maří Magdaleny, která je zvláštní tím, že je celá vyzdobená umělými krápníky, prostě připadáte si tam jako v jeskyni. Prohlídku jsme ukončili u venkovního oltáře, kde se slouží mše sv. o velkých slavnostech a byla zde také korunována socha panny Marie.

Po obědě jsme odjeli do tábora nucených prací VOJNA u Příbrami. Prohlédli jsme si areál, ve kterém v padesátých letech bylo zavřeno v nelidských podmínkách několik stovek politických vězňů, mimo jiné i náš bývalý kostelník pan Alois Šafařík. Potom jsme se přemístili do hornického muzea. Navštívili jsme místní doly a seznámili se s historií těžby stříbra na Příbramsku.

Po večeri nastala neočekávanější chvíle hlavně pro děti - totiž návštěva místního aquaparku a potom ještě opékání buřtů, které jsme předešlý večer kvůli dešti nezvládli.

Druhý den po snídani jsme se rozloučili se Svatou Horou a jeli jsme do Prachatic - místa narození českého světce Jana Nepomuka Neumanna. Po cestě někteří z nás zavzpomínali, jak jsme byli v Prachaticích na národní pouti před dvaceti lety, na sklonku totality. V krásném gotickém kostele, kde byl Jan Nepomuk pokřtěn jsme slavili mši svatou, při které nám otec Pavel mistrně přiblížil životní pouť tohoto světce.

Z Prachatic jsme putovali na Lomec, další nádherné mariánské poutní místo. Místní řádová sestřička nás seznámila s historií poutního místa a po svátostném požehnání jsme se vydali k domovu.

Program byl nabitý a rozhodně jsme se nenudili. Díky jáhnu Kincovi, který tuto pouť připravil a také všem kteří jeli a vytvořili krásné společenství.

Panno Maria Královno rodin, oroduj za nás.

J.S.

Diecézní ministrantská pouť na Vranov (16.5.2009)

Pošmourný den, kterému předcházelo mnoho hodin příprav. Početný organizátorský tým včetně tří nejmenovaných zástupců naší farnosti se čtvrtým v čele (R.D. Václavem Knotkem pověřeným péčí o ministranty brněnské diecéze). Připravený program a samotné setkání lidí vždy slibuje oslovení očekávaná i neočekávaná. Dovolím si jako účastník vyzdvihnout jedno možná nevýznamné, pro mě (a věřím, že i pro jiné) však silné.

Zmíním tedy jen letmo, že nás šest olešnických se na děkanátní start pěší pouti s trochou pěší námahy dostalo a navečer se zapojením dvou autobusů a jednoho rodiče příjemným výletem domů navrátilo. Vlastně Vás ještě jistě bude zajímat, že samotným vrcholem setkání byla mše svatá na působivém poutním místě v přeplněném kostele Narození Panny Marie, které předcházelo povídání

o službě a povolání. Že poté, co do Kuřimi jsme ráno dorazili a vyslechli silná slova nejen o historii tamního kostela, jsme spolu s boskovickými, sulíkovskými a rozhránskými putovali ve stopách apoštola Pavla a zažili tak pod vedením jiného Pavla (Vybíhala) mnohé.

A co že jsem to chtěl vyzdvihnout z toho zatím nepopsaného prostředku? Tedy přesto, že se o nich zmiňovali mnozí vážení řečníci (o. Havlát, o. biskup), nejsou tím pro mě nejpikantnějším výborné párky s chlebem - obojí z našeho regionu (hořčice cizí), ani lanové aktivity, na které mnoho času nezbylo. Budu Vás déle napínat a řeknu jen, že se jednalo o těžce sdělitelný závěr putovní hry. Projděte si Skutky a Pavlovy listy a myslím dojdete k podobnému závěru.

Pro ty, kteří mají přístup k internetu, sdělím ještě, že na stránkách farnosti je vlevo pod rybkou a počítačem symbol uplynulého roku apoštola Pavla. Kliknutím se můžete zapojit do určité náročné aktivity. Upozorňuji: jedná se o výzvu pouze pro dobrovolníky, kteří jsou ochotni vystavit se nebyvalému riziku, pokud se zapojit nechcete, na obrázek neklikejte.

Václav Plíhal

Dobrodružství s apoštolem Pavlem

V sobotu 23. května se v Katolickém domě v Blansku konalo děkanátní kolo soutěže „Dobrodružství s apoštolem Pavlem“.

Olešníci jsme vyjeli zastupovat tři: Vojtěch Knotek, Martina Švábová a Pavla Marková. Všichni jsme patřili do druhé kategorie (5. a 6. třída), kde nás soutěžilo celkem šestnáct z děkanátů Boskovice a Blansko. Když jsme dojeli na místo, dostali jsme cedulky se jmény a čísly kategorií, usadili jsme se v sále a následovalo krátké seznámení s programem dne. Zdálo se to celkem jednoduché: napsat test, se

svou skupinkou získat co nejvíce bodů a ti, co budou mít nejvíce bodů se dostanou do finále. Ve finále mohlo být z každé skupinky jen šest lidí. Test se nám všem zdál poměrně jednoduchý, ale to jsme nevěděli, co na nás chystají dál. Po testu jsme se rozdělili do skupinek a plnili jednotlivé úkoly, které se týkaly apoštola Pavla a jeho cest. Pak následovala svačina na posílenou. Netrvalo moc dlouho a oznámili jména šťastlivců, kteří se dostali do finále. Když došlo na druhou skupinku, tedy na nás, očekávali jsme aspoň jedno jméno. A stalo se! Vojta se umístil na prvním místě s nejvyšším počtem bodů! To vše bylo moc hezké, ale ještě pořád před námi byly obavy z toho těžkého finále. Soutěžící seděli na pódiu a měli tabulky se stíratelnou tužkou. Každý měl tři životy. A musím říct, že otázky typu: „Jak se jmenovala Timoteova babička?“ jsme vážně nevěděli. Tak se Vojta rázem propadl na páté místo a tam taky zůstal. Přesto si myslíme, že to byl docela úspěch. Moc se nám to celé líbilo. Opravdu jsme zažili „Dobrodružství s apoštolem Pavlem“.

Martina Švábová 6.B

Na provaze s MUDr. Maxem Kašparů

Vás, kteří znáte důstojné vzezření MUDr. Maxe Kašparů, tento titulěk možná trochu překvapí - představa, že by si ve volném čase přivydělával jako provazochodec, je poněkud komická. Vás, kteří jste navštívili jeho přednášky, které se konaly o víkendu 15. - 16. května 2009 v Brně na Biskupském gymnáziu, však tento obrázek nevyvede z míry. Ostatně, takovým provazochodcem by se měl stát každý z nás. Jedná se totiž o podobenství naší cesty ke Kristu, který nás jakoby očekává na hoře, k níž z naší krtčí hromádky vede pomyslné lano. Minicyklus sobotních přednášek s názvem „**Po provaze ke Kristu**“ byl inspirován situací, kdy Kristus vyzývá ustrašeného Petra, aby za ním přišel po vodní hladině. A protože každý křesťan je člověkem na cestě, zkusili jsme své lano řádně upevnit, odložit všechnu zátěž, udělat první krůček, neotáčet se, neustále hledat rovnováhu a opírat se o vanutí Božího Ducha...zkrátka, je to práce na celý život. Ten, kdo chtěl hledat odvahu k vykročení, se mohl celý den věnovat meditaci o tomto tématu a na závěr zakončit toto malé duchovní cvičení (ano, v tomto případě šlo skutečně o cvičení ve vlastním slova smyslu) společnou mší svatou.

Právě zmíněné balancování a udržování rovnováhy je jakoby příznačné pro samotnou osobnost MUDr. Kašparů, který je lékařem a jáhnem v jedné osobě a snaží se i myšlenkově propojit duchovno s reálným životem. Stejněho tématu se týkala páteční večerní přednáška s názvem „**Stavy a vztahy...**“ aneb O čem je život, jak dokládá text pozvánky: „Denně vstupujeme do bludných kruhů vnějších vztahů a vnitřních stavů. Do trojjediných kruhů, které jednou potřebují upevnit, podruhé zpřetrhat. K obojímu potřebujeme sílu vlastní i pomoc Ducha svatého.“ Potřebujete-li i vy trochu inspirace, nechte se příští rok pozvat na podobnou akci Pastoračním střediskem brněnské diecéze a Karmelitánským nakladatelstvím, které v tomto čase už několik let pořádají setkání se zajímavými osobnostmi majícími co říct k tématu spirituality a lidských vztahů (Brno již navštívil např. také známý autor duchovní literatury a úžasný člověk A. Grün). Na závěr dovoluje malou reklamu na řečnické umění přednášejícího z knihy životopisných rozhovorů s MUDr. Maxem Kašparů: *Nedávno jsem kázal na jedné pouti v moravské vesničce. Když jsem vyšel z kostela, zastavil mě starší muž a vytýkal mi, že jsem použil slova, která se prý do kostela nejen nehodila, ale jeho dokonce pohoršila. Hovořil jsem tehdy o desátém přikázání, o závisti, a ukončil jsem svoji promluvu větou: „Když si někdo v Americe koupí krávu, přemýšlí soused o tom, jak to udělat, aby si ji koupil také. Když si koupí krávu někdo na Moravě, přemýšlí jeho soused o tom, jak to udělat, aby mu chcipla.“ A právě slova „kráva“ a „chcipla“, která můj kritik používá ve své řeči jistě také, protože jim rozuměl, byla těmi slovy, která ho v kostele ranila. Omluvil jsem se a slíbil, že pokud ještě někdy v budoucnu tento příklad v kázání použiji, tak nikoliv v podobě „...aby kráva chcipla“, ale „...aby tur exitoval“. Dodnes váhám, zda se tohoto zbožného venkovana dotkla ona dvě slůvka, anebo... si jeho soused nedávno koupil krávu.*

Z knihy **Do výšky volím pád** (Max Kašparů v rozhovoru s Janem Paulasem), s. 239, vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2003

Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D. (* 1950, Žirovnice) propojuje ve své praxi několik oborů. Působí především v Pelhřimově, třicet let se věnuje ústavní i ambulantní psychiatrické praxi a po stejnou dobu je mu vlastní i oblast pastorální medicíny. Přednáší na Vysoké škole zdravotnictví a sociální práce v Bratislavě a na Vysoké škole polytechnické v Jihlavě. V roce 1984 se stal členem sekulárního řádu želivských premonstrátů a v roce 1990 přijal jáhenské svěcení. Je žadáným exercitátorem, přednášejícím a také autorem sedmnácti knih.

Milena Tomanová

Noc kostelů

Motto: „Tobě patří den, i noc je tvoje, tys upevnil světlo noci i slunce“ (Ž 74,16)

29. 5. proběhla v Brně, Plzni a dalších městech České republiky historicky první Noc kostelů. Cílem bylo nejenom zpřístupnit a pozvat širokou veřejnost do chrámových interiérů a prostor, kam se návštěvník běžně nedostane, ale i zprostředkovat lidem kontakt s křesťanstvím. Každá farnost pro tuto příležitost připravila doprovodný program pro všechny věkové kategorie i duchovní nastavení. Zájem lidí naprosto předčil jakékoliv očekávání. Byla to nádherná událost, která, pevně doufejme, bude mít další pokračování. A dále připojujeme autentické svědectví malé účastnice:

V 18.00 začala noc kostelů. Na Nám. Svobody byl takový nával! To byste nevěřili kolik tam bylo lidí. Byla tam zmrzlina zadarmo, skákací hrad a různé atrakce. Třeba tam byla scéna boxerů - Dábel proti člověku. A samo sebou vyhrál člověk, protože mu pomohl Pán Ježíš. A taky se tam hrály písničky a a a...

No to jsme nějak odbočili od toho co jsem vám chtěla říct, tak se zase vrátíme. Jinak bych vám to nestihla říct hlavně o těch kostelech.

Nejdřív jsme dostali Poutnický pas. Co to je? To je taková malá kartička která se rozkládá, a do něj se dávají razítka, ke kterým se za chvíli dostaneme. A já vám teď řeknu, která tam byla zastavení u jednotlivých kostelů. Bylo jich tam 19.

1. Katedrála sv. Petra a Pavla
2. Kapucínský kostel Nalezení sv.kříže
3. Kostel sv. Jakuba
4. Kostel J. A. Komenského - Červený kostel
5. Kostel sv. Michala
6. Kostel sv. Tomáše
7. Minoritský kostel sv. Janů
8. Kostel sv. Máří Magdalény
9. Pravoslavný chrám sv. Václava
10. Kostel Nanebevzetí Panny Marie (u Jezuitů)
11. Kostel sv. Mikuláše
12. Husův sbor Církve československé husitské
13. Modlitebna Sboru Církve bratrské v Brně

14. Modlitebna Bratrské Jednoty baptistů
15. Kostel sv. Leopolda u Milosrdných Bratří
16. Kostel Nanebevzetí Panny Marie (v Zábrdovicích)
17. Blahoslavův dům
18. Kostel sv. Jiljí
19. Diecézní muzeum a informační a kontaktní centrum Petrov

V kostele sv. Tomáše byla otevřená krypta, u sv. Jakuba byla k dispozici otevřená věž, ale nevěřili byste, jaká tam byla fronta. Tak na hodinu a půl. V kostele sv. Michala byl otevřený kůr a mohl se tam malovat anděl a vyrábět přáníčka. Na Petrově se psala Bible husím brkem a inkoustem.

Razítka se dostávala u každého kostela, který jste navštívili. Líbilo se mně úplně všechno. Ten kdo tam nebyl o hodně přišel. Bylo to strašně hezký. A to je pro dnešek všechno.

A je to... Tereзка Kánská

Memoriál prof. Benáčka

V sobotu 23. května se v Olešnici sešli členové Orla z třinácti jednot na již desátém ročníku Memoriálu prof. Leopolda Benáčka v přespolním běhu, který se koná v lesoparku Skalky. Jde o závod, který je vypsan pro 20 věkových kategorií.

Páteční odpoledne jsme se sešli u hasičské zbrojnice a začali s přípravou na sobotní závod. V sobotu ráno jsme se začali postupně scházet v 7 hod. a začali s konečnými přípravami na závody.

Od osmi hodin se někteří účastníci závodu zúčastnili mše svaté. V devět se začínali sjíždět další. V 10 hod. byl závod slavnostně zahájen starostou jednoty Josefem Soukalem. Dále se slova ujali starosta Olešnice Zdeněk Peša, otec Pavel Lazárek a Stanislav Juránek.

V 10.15 hod byl vlastní závod zahájen startem kategorie předškolních dětí na trati 50m. Postupně probíhaly závody dalších kategorií až do polední přestávky, která byla vyplněna vyhlášením výsledků. Zbyl čas také na drobné občerstvení.

Po přestávce závod probíhal závodem na nejdelších tratích 2500m a 5000m. Ve 14 hod. byl závod ukončen vyhlášením závěrečných výsledků a rozloučením s účastníky závodu.

Letošního ročníku se zúčastnilo celkem 99 běžců. Z Olešnice jich bylo 37. Z toho 9 Orlů. Anna Jílková, Jan Ostrý, Markéta Novotná a Štěpán Nechuta obsadili shodně 2. místa. Adéla Jílková, Terezie Kánská a Kateřina Adamcová se umístily na 3. místě. V soutěži jednot zvítězila jednota Brna-Židenic. Olešnická jednota se umístila na 4.místě.

V rámci letošního 10. ročníku jsme si zároveň připomněli 100. výročí založení Orla v Čechách a na Moravě. Oslavy tohoto výročí vyvrcholí v srpnu v Kroměříži.

Závěrem patří poděkování všem pořadatelům a závodníkům za krásný závod, který celý probíhal v příjemné a přátelské atmosféře.

Poutní zájezd

Poslední sobotu v květnu jsme se o půl čtvrté ráno vydali na poutní zájezd na Svatou Horu. Dnes si už nikdo neumí představit město Příbram a nevidět nad ním siluetu tohoto krásného mariánského chrámu. Do areálu můžete vstoupit buď Pražskou nebo Březnickou branou také po Svatohorských schodech, které vedou z Příbrami až na ambity, to jsou klenuté dovnitř otevřené chodby. Bohatá plastická vnitřní výzdoba vlastní svatyně a její stříbrný oltář působí na všechny úchvatným dojmem. Na oltáři trůní nejdražší skvost svatyně, milostná soška Panny Marie vysoká 50 cm z hruškového dřeva. Na levé ruce drží Ježíška neoděného a přidržuje ho pravou rukou. Na hlavičkách mají zlatou, velmi vkusně zdobenou korunku. Mnoho se tam již opravilo, avšak 7 milionů korun, které měli přislíbeny z Fondů Evropské unie na další opravy jim krajský hejtman pan David Rath škrtl s odůvodněním, že nejsou potřeba.

Všechny sochy a jiné cennosti musí být zapečetěny, neboť jim byla jedna socha ukradena při mši svaté.

Dále jsme navštívili Meditační zahradu „Památník obětem zla“, kterou vytvořil Luboš Hruška na poděkování Pánu Bohu za navrácení z komunistického vězení.

Při prohlídce pracovního tábora „Vojna“, to byl kriminál, ve kterém političtí vězni za nelidských podmínek těžili uran pro Sovětský Svaz, byla na velké stěně napsaná jména a data popravených a umučených vězňů. Ze známých jmen jsme četli Milada Horáková, P. Josef Toufar, z našeho blízkého okolí pan Krejčí z Kunic.

Zájezd se i přes nepřízeň počasí vydařil.

Ludmila Knotková

Z farního kalendáře

5.7. neděle - slavnost sv. Cyrila a Metoděje, pouť v Crhově v 11 hodin

7.7. - 10.7. - farní cyklotour v okolí Vranova nad Dyjí

19.7. neděle - svátek sv. Máří Magdaleny - pouť Kněževes v 11 hodin

26.7. neděle - svátek sv. Sedmipočteníků - pouť Vír v 9,30 (11.výročí posvěcení kaple ve Víru)

- pouť Majdalenka v 11 hodin

(1.společná pouť za přítomností kněží okolních farností s jejich farníky: P. Erika Tvrdoně, P. Josefa Matrase, P. Pavla Lazárka)

29.7.- 6.8. - farní tábor Bukovinka v Moravském krasu

8.8. sobota - poutní mše sv. ve Křtěnově v 18 hodin

9.8. neděle - svátek sv. Vavřince - pouť v Olešnici - mše sv. v 7, 8, 11 hodin;

15 h svátostné požehnání, 18 h poutní táborák

Poutní sbírka bude v „roce kněží“ věnována na obnovu kněžských hrobů v Olešnici.

15.8. sobota - slavnost Nanebevzetí Panny Marie

16. - 22.8. - pěší pouť na Velehrad

26. - 30.8. - pobyt rodin v Rokytnici nad Jizerou
29.8. sobota - pouť rodin do Žďáru nad Sázavou
4.9. pátek - zahájení školního roku
5.9. sobota - pouť do Sloupu, Křtin a Vranova
6.9. neděle - dožínky
8.9. úterý - svátek Narození Panny Marie
12.9. sobota - pěší smírná pouť P. Ladislava Kubíčka do Sloupu
13.9. neděle - výročí posvěcení kostela sv. Vavřince (15.9.) 170 let, farní den - 10,30 mše sv., 14 hod. svátostné požehnání, od 14,45 následuje program na orlovně
26. - 28.9. - návštěva papeže Benedikta XVI. v České republice
27.9. neděle - mše svatá se Svatým otcem v Brně, na letišti v Tuřanech, pro farníky je objednáno 150 místenek. Závazně se bude možno přihlásit začátkem měsíce září obvyklým způsobem v kostele. Nepřihlášení zájemci o účast na mši se Svatým otcem dostanou místenky až na místě bohoslužby, ale do vzdálenějších sektorů.
28.9. pondělí - Stará Boleslav - 9,45 mše sv. s mládeží
Na webových stránkách biskupství byla zřízena informativní stránka k návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. v Brně www.biskupstvi.cz/papezvbne, kde najdete bližší informace a také odpovědi na nejčastější dotazy (rubrika nese název: Co dělat, když....).
28.9. pondělí - slavnost sv. Václava

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

dne 13.6.2009 Dominik Mistr

nar. 26.12.2008 v Boskovicích

dne 21.6.2009 Amálie Procházková

nar. 27.4.2009 v Boskovicích

Do stavu manželského vstoupili

dne 18.4.2009 Pavla Vojtová a Jaroslav Peša

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 17.4.2009 pana Františka Krepla, nar. 28.2.1927

dne 9.5.2009 paní Marii Višinkovou, nar. 29.4.1915

dne 13.6.2009 paní Annu Blahovou, nar. 29.6.1922

Odpovědi na otázky z minulého čísla

1. Gamaliel;
2. Ananiáš;
3. Damašek;
4. Jeruzalém, Atény, Lystra;
5. Jakékoli ze 13 listů které máme v novém zákoně;
6. 25. ledna;
7. 2000let;
8. Malta;
9. Barnabáš;
10. Řím

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.